ततः प्रव्राजिका 'अवादीत्, केचिद् द्वीपान्तरागताः
इह स्थिता बणिक्पुत्रास्, तर्हि तान् आनयामि ते । 138
इत्य् उक्त्वा सा प्रमुदिता ययौ प्रव्राजिका गृहं,
सा च देवस्मिता स्वैरं स्वचेटीर् इत्य् अभाषत । 139
नूनं दृष्ट्वा तद् अम्लानं हस्ते मद्भर्तुर् अम्बुजं,
पृष्ट्वा तं च यथावृत्तं मद्यपं ज्ञातु कौतुकात् । 140
मद्विध्वंसाय केऽप्य् एते द्वीपात् तस्माद् इह 'आगताः
बणिक्पुत्राः शठास्, तैश् च प्रयुक्ता 'इयं कुतापसी । 141
तद् धुस्तूरसंयुक्तं मद्यम् आनयत द्रुतं
दत्वा च, कारयध्वं च पुनः पादम् अयोमयं । 142
इति देवस्मितोक्तास् ताश् चेट्यश् चक्रुस् तथा 'एव तत्,
एका च चेटी तद्रूपं तद्वाक्याद् अकरोत् तदा । 143
सा 'अपि प्रव्राजिका तस्माद् बणिक्पुत्रचतुष्टयात्
अहंप्रथमिकादिष्टाद् आदाय 'एकम् अथ 'आययौ । 144
स्वशिष्याविशसंछन्नं तं च देवस्मितागृहे
तत्र सायं प्रविश्य 'एव निर्गत्य 'अप्रकटं ययौ । 145
ततो ऽत्र तं बणिक्पुत्रं तत् सधुस्तूरकं मधु
चेटी देवस्मिताविशा सा सादरम् अपाययत् । 146
तेन सो ऽविनयेन 'एव मधुना हृतचेतनः
हृत्वा वस्त्रादि चेटीभिस् तत्र चक्रे दिगम्बरः । 147

Digitized by Google